

Država na potezu

Poštovana redakcijo, uvaženi čitaoci, nakon pročitaneog članka pod naslovom "Čovek kao okidač" u vašem časopisu, kao i komentarima u pismima čitalaca, predloženim rešenjima koja se odnose na vlasnike oružja, prinuđen sam da kao jedan od njih iznesem svoje mišljenje, kao osoba koju će, kao i mnoge od vas, pogoditi pogubne posledice olakog donošenja ishitrenih zakonskih ili poreskih rešenja.

Svakoga od nas brine porast kriminaliteta u našim gradovima ili na ulicama, pogotovo onog u kome je upotrebljeno vatreno oružje. Zato bih želeo da ukažem na bitnu i jasnu razliku između građana koji su legalni vlasnici oružja, od onih koji ga poseduju protivzakonito. Prva kategorija građana je svima jasna i transparentna. Svako ko želi da poseduje oružje mora da ispunjava rigorozne zakonske uslove. Upućeni tvrde da je naš Zakon o oružju i municiji, koji reguliše ovu materiju, jedan od najstrožih u Evropi. Kada je u pitanju oružje u ilegalnom posedu građana, stvar je drugačija. Radi se o ljudima i oružju koje je van kontrole države, gde ne postoje bilo kakve evidencije o njegovom poreklu, vrsti ili količini, takođe ne postoje evidencije o polu, socijalnoj ili starosnoj strukturi lica koja ga poseduju. Tvrđim da nigde u svetu pa i kod nas, ne postoje tačne evidencije ilegalnog oružja sem onog koje je oduzeto od strane države, kao predmet krivičnog dela, prekršaja ili u raznim postupcima.

Slušajući komentare na TV ili u štampi, izgleda da smo mi jedini u svetu prestravljeni činjenicom da kod nas postoje građani koji u skladu sa zakonima svoje države, imaju pravo da legalno kupe, poseduju ili nose vatreno oružje. Nakon svakog incidenta, naročito sa legalnim oružjem, kreće dobro orkestrirana kampanja pojedinih ljudi i medija, koji kršeći osnovne etičke i civilizacijske norme ponašanja, vlasnike legalnog oružja profilisu kao indirektno krivce. Dalje se u tim sredstvima javnog informisanja bez ikakve mere i odgovornosti, iznose alarmantni podaci i optužbe o "ugroženosti same države" od strane njenih naoružanih građana u čijim se rukama nalazi, ukupno sabranih, nekoliko miliona cevi, zanemarujući pri tome važnu činjenicu, da je zakon postavio jasnu razliku između legalnog i ilegalnog oružja. Kao posledica tih optužbi i indirektno krivice, legalnim vlasnicima se predlažu i uvode drakonske poreske ili zakonske mere, koje na najbrutalniji način krše njihova osnovna ljudska prava. Kršenja ovih prava građana je toliko i u takvoj meri da situacija postaje krajnje alarmantna, što potvrđuje šokantan podatak da je samo u 2012, oko 60.000 komada legalnog oružja bez naknade predato državi od strane građana i to samo zbog neprimerenog poreskog nameta. Ako je tako, pitanje je, koji građani treba da budu predmet brige i aktivnosti države, da li oni koji su vlasnici ilegalnog oružja ili oni koji ga u skladu sa zakonom poseduju? Da li ova država može sebi dozvoliti luksuz da te građane unapred, svojim merama i zakonima, bez ikakve krivice, kažnjava, vredi ili ponižava, kršeći pritom njihova osnovna ljudska prava? Senzacionalističko pisanje nekih medija zamagljuje realnost, stvarajući svojim

komentarima iskrivljenu sliku o jednakoj ugroženosti građana od strane vlasnika oružja bilo da je ono legalno ili ilegalno, šireći pri tome strah i nepoverenje između njih. Molim da zabrinuti građani prihvate prostu činjenicu, da u odnosu na njihov strah i loše mišljenje o oružju, postoji ne mali broj onih koji se sa takvim mišljenjem ne slažu. Policijska praksa svuda u svetu pa i kod nas, pokazuje da je procenat oružja u ilegalnom posedu građana tamna brojka kriminaliteta, pa je zato opasna i zabrinjavajuća društvena pojava. Mere generalne prevencije ili represije države upravo treba da budu usmerene isključivo ka tim pojavama ili licima čije su kriminalne aktivnosti njen sastavni deo. Oštre mere države neće postići svoj cilj, ako se kaznom ne povuče jasna linija razgraničenja između legalnih vlasnika oružja od onih koji to nisu. Zabrinutim i uznemirenim građanima treba objasniti da postoje veoma jasne i tačne evidencije legalnog oružja, koje se u slučaju bezbedonosnih izazova države, veoma lako može identifikovati ili staviti pod kontrolu. Treba ih upoznati sa statističkim podacima nadležnog ministarstva, koje godinama unazad ukazuje na to da je vaoma mali procenat (oko 1,2 %) krivičnih dela izvršenih oružjem u legalnom posedu građana. Nesporna je činjenica da među tim legalnim vlasnicima oružja, postoji ne mali broj aktivnih i penzionisanih pripadnika službi bezbednosti i vojske. Onih, koji su tokom mnogo godina svoje aktivne službe štitili ili štite upravo njihovu bezbednost i imovinsku sigurnost, zamerajući se pri tome ozbiljnijim kriminalnim grupama ili pojedincima. Loša poruka je da im se država za korektan i profesionalan rad u aktivnoj službi, a naročito nakon penzionisanja, zahvaljuje tako što, kao luksuz, godinama unazad naplaćuje porez na oružje, umanjujući pritom njegovu tržišnu vrednost. Katastrofalan standard života, male plate ili penzije, prisilili su mnoge od njih da vrlo jeftino prodaju svoje oružje, ugrožavajući pri tome svoj život i egzistenciju svoje porodice. Naša država mora da proceni koliko će građana, svojim merama i porezima, iz legalnog tržišta oterati na ilegalno i obrnuto. Sasvim je logično da se za ovakve mere i poreze zalažu oni koji obično imaju averziju prema oružju ili strah od njega, što je njihovo pravo, ali ne i pravo da osuđuju one koji drugačije misle. Upravo zbog toga je nedopustivo da se građani profilisu kao indirektni krivci, samo zato što poseduju legalno oružje ili još gore, da se zbog toga stavljaju na stub srama. Onoga dana kada se postigne određeni nivo standarda života građana, koji će garantovati visok stepen efikasnosti policije u zaštiti njihove lične i imovinske sigurnosti, tada možemo raspravljati o potrebi posedovanja oružja ili njegovog oporezivanja. Čak i u tom slučaju, građani imaju pravo da u skladu sa zakonima svoje zemlje poseduju vatreno oružje bez ikakve osude, stigmatizacije ili straha da će kao "kaznu" plaćati porez na luksuz. Do tada država mora podjednako da Ustavom i zakonima štiti garantovana ljudska prava i interese svih svojih građana, pa i onih koji su legalno naoružani. Na žalost onih koji se sa tim ne slažu, legalno posedovanje oružja je velika odgovornost, koja se u savremenom svetu poštuje i nagrađuje. Zato se kod njih ovakav porez ne naplaćuje, jer bi se time kaznila odgovornost, koja je kao obrazac ponašanja u tom istom svetu veoma poželjna.

Redovan čitalac "Kalibra" i član NAOS